

„הוא היכה אותי עם צינורות ברזל... הוא שרף אותי בברזל מלובן... הוא שכב עם אחרת בנוכחותי... אבל אני אהבתי אותו...”

מוניקה סלחה תמיד

אז רציתי לעזוב אותו, להתגרש, אך אמי שיכנעה אותי לא להשאיר אותו בחוץ לארץ לבד. הוא לא מכיר שם אף אחד, אמרה לי, ואת יותר חזקה ממנו. תחזרו לישראל ותתחילו חיים חדשים בארץ.

הפכו החיים שלי לסבל אחד גדול. הייתי נגזרת אחריו לכל מקום, לא ישנו בבית כי פחדנו שיתפסו אותנו. ישנו על חוף-הים ועל מדרגות בתים. אני הייתי כבר ב"חודשי ההריון האחרונים, לא יכולתי לסבול יותר ונסעתי לאמי בארגנטינה. תפסו אותנו שוב ואמי חשבה שמוטב יהיה אם אלד את הילד בארגנטינה, ואולי אחרי שיישב בכלא יהיה בנאדם חדש.

לפני צאתה לארגנטינה הלכה מוניקה לרופא, סיפרה לו על חודשי נדודיה ב"רחובות ועל תזונת הרעב שלה באותה תקופה. הרופא, שהודאג ממצבה, חזן אותה לקראת לידה קשה. ואמנם, מוניקה ילדה את ילדה בניתוח קיסרי, ואחרי שיב"ע חודשים חזרה לארץ. "ידעתי", הסבירה, "שאם הוא אוהב אותי ואת הילד, יגמור

אחיה אחר, אז גם התגלה לה כי הוא צעיר ממנה בשנתיים, אולם עובדה זאת לא הטרידה אותה. היא היתה מוכנה ללכת רחוק, לדבריה, כדי להעניק לבעלה בית חם וילדים.

דיבורים

מאחורי הגב

אברהם שירת אז בצה"ל, בשירות סדיר, ומוניקה עבדה במשק-בית. "כאב לי לעבוד בעבודה כזאת, כי אינני חסרת מיקצוע", אמרה, אבל למענו, למען שנינו, הייתי מוכנה לעשות הכל. אך הוא לא ידע להעריך את זה. אם הייתי חוזרת חמש דקות יותר מאוחר, והוא היה כבר

מוניקה מייברג-אבוטבול היא רק בת 24, אבל למודת-נסיון ואכולת מרידות ורגשי-נקמה, שאולי לא תשתחרר מהם לעולם.

"אף פעם לא ידעתי מה זאת סטירה", סיפרה הבחורה אדומת השיער. בביתה ב"ארגנטינה לא חסר לה דבר. כבת יחידה, שאביה נפטר לפני שנים רבות, השתדלה אמה האמידה להעניק לה את כל שרצתה. כשעלתה לארץ, בגיל 18, לא ידעה הנערה בעלת המבט התמים כל דאגה. אמה ש"נשארה בארגנטינה היתה שולחת לה סכומי כסף מדי חודש, כך שיכלה בלב שקט ל"התמסר לעבודתה בקיבוץ מעין-צבי ולי לימודיה באולפן.

כשהיתה בת 20, היתה העברית עוד מגומגמת בפיה. לכן עבדה בבית-חרושת

האשה
מוניקה כיום בת 24, ונחור שתי החלטה, כי לעולם לא תחזור אל בעלה. האם תקבל גט ממנו?

„רציתי להתאבד“

ניסתה להתאבד פעמיים. פעם אחת חתכה את ורידיה, ובפעם השנייה בלעה גלולות הרגעה בכמות מופרזת. היום, כשהיא כבר ארבעה חודשים במעון שבחיפה, מתחילה מוניקה להירגע.

סיפרה מוניקה. אחרי שפנתה למישטרה כמה פעמים וננתנה ב"אין לנו זמן בשבילך, חזירי הביתה", לדבריה,

את תקופת המעצר ללא בעיות וישתחרר. הוא תמיד ראה עצמו כאדם שנולד חסו מזל.

אברהם ניסה להוכיח את עצמו בעבודה קשה, כנהג משאית, ואחר-כך כשומר, ושוב נאסר לחצי שנה באשמת נסיעה באופנוע ללא רישיון, עריקות וגניבת משאית צב"אית. כשהשתחרר נסעו השניים לארגנטינה. מוניקה בתמימותה האמינה כי שם, רחוק מארץ, ישתנה בעלה לטובה, אולם הוא לא הסתגל לארץ הזרה ולא קלט את שפת המקום.

"כשהייתי מדברת עם אמי בספרדית", סיפרה מוניקה, "היה מתפרץ. הוא חשד שאנו מדברות עליו מאחורי הגב, גם כשי הייתי מסבירה לו כל מילה. אמי היא האדם היחיד הקרוב לי והיא אינה יודעת עברית.

בבית, שכן שירת עלייד הבית, היה צועק עלי שאני יוצאת עם מישהו אחר. בהתחלה היה מרביץ לי רק עם הידיים, ולפעמים הייתי מנסה להחזיר לו, אבל לא היו לי כוחות. אחר-כך התחיל להרביץ לי עם מקלות ועם צינורות — וכבר לא יכולתי להגיב. הוא היה משתכר ובא כל יום הביתה עצבני. חצי שנה אחרי החתונה הצלחתי להיכנס להריון.

אולם עד שנכנסה מוניקה להריון עברה סידרה של טיפולים, שכן המתח שבו חיה, גרם לה לעקרות. המשיכה מוניקה: "הייתי בהריון קשה, ובעלי ברח מהצבא כדי לעבוד באלקטרוניקה. הוא הכריח אותי להפסיק לעבוד. חשש שאני בוגדת בו. אחרי ארבעה חודשים תפסו אותו. אחר כך יצא ל-24 שעות חופשה ושוב ברח. מאז

ולא במקצוע, כמוכירה לשפות זרות. מוניקה גרה בדירה שכורה עם עוד שלוש בחורות. את בעלה, אברהם, הכירה באמי צעות אחת מחברותיה.

"ידעתי שהוא הכיבשה השחורה במישי פחה", סיפרה מוניקה ביושר. "ידעתי שלא היתה לו כל חמימות כשהיה ילד. הוא סיפר לי שבבית ברמלה, לא היו ההורים ושיבעת אחיו מבינים אותו. כבר אז היה ידוע כבחור אלים. הוא התדרדר לפשע, כי לא הבינו אותו. אף פעם לא אהבו אותו, והייתי בטוחה שאם אעשה למענו את הכל, ואתן לו להרגיש שיש לו מישהו בעולם שהוא יכול להישען עליו, הוא ישתנה ל"טובה".

כבר ביום החתונה, אחרי חודש של היכרות, אמר אברהם למוניקה: "מהיום

הבעל
אברהם אבוטבול, כאשר עבד כמלצר באולמי דולפינ ברמלה. עבר מעבודה אחת לעבודה שנייה.

מוניקה ואברהם חזרו ארצה, שכרו דירה ברמלה. "לא היה לנו כסף ל"שלם, ושכר-הדירה לא שולם עד היום", סיפרה מוניקה. "חיינו על חשבונה של